

kevélységet, dőlyföt, önteltséget és elbizakodottságot”⁷.

„Ne haragudj! Bocsánatot kérek azért, amit tettem.”

Arra tanít minket, hogy legyünk türelmesek, vagyis rendelkezünk „annak képességével, hogy zúgolódás vagy ingerültség nélkül viseljük el a rosszat”, illetve „nyugodtak maradunk, amikor bántás vagy sértés ér minket”⁸.

Arra tanít minket, hogy legyünk telve szeretettel. „Szeretlek, és nem akarlak bántani.”

Igen, szeretett testvéreim, arra tanít, hogy a történetben szereplő apához hasonlóan, aki az Úrtól kért segítséget, vetközzük le a természetes embert.

És ahogyan az apa szeretete karjaiba vonta leányát, éppen úgy a Szabadító is kitarja karját, hogy igaz bünbánatunk idején megöleljen minket.

Arra tanít bennünket, hogy Krisztus, az Úr engesztelése által váljunk szentté. Ezt követően békülünk meg Istennel, és válunk az Ő barátaivá. Tanúbizonyosságot teszek a Szabadító engesztelésének valóságáról és annak megtisztító, szeplőtelené tevő hatalmáról, amely megszentel minket és az otthonainkat, ha igyekszünk levetközni a természetes embert, és Őt követjük.

Ő Isten báránya.⁹ A Szent, az Igaz¹⁰, akinek „hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének”¹¹. Az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Móziás 3:19.
2. Bible Dictionary, “Temple.”
3. Tan és a szövetségek 121:37.
4. Tan és a szövetségek 121:41–42.
5. Móziás 26:31.
6. *Noah Webster's First Edition of an American Dictionary of the English Language*, 9th ed. (1996), “meek.”
7. *Noah Webster's First Edition*, “humble.”
8. *Noah Webster's First Edition*, “patient.”
9. Lásd János 1:29.
10. Lásd Cselekedetek 3:14.
11. Ézsaiás 9:6.

Írta: Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

A kevélység és a papság

A kevélység olyan kapcsoló, mely kioltja a pasági hatalmat. Az alázat pedig újra felkapcsolja azt.

Drága fivéreim, köszönöm, hogy világszerte összegyűltetek erre az általános papsági konferenciára. Jelenlétetek megmutatja azon elkötelezettségeket, hogy a szent papságot viselő fivéreitekkel együtt szilárdan álltok, bárhol legyetek is, és szolgáljátok és tisztelitek Urunkat és Megváltónkat, Jézus Krisztust.

Életünket gyakran olyan események mérőldköveivel mérjük, melyek nyomot hagytak elménkben és szívünkben. Sok ilyen esemény volt az életemben. Az egyik 1989-ben történt, amikor Ezra Taft Benson elnök nagyon is időszerű beszédét hallgattam, melynek ezt a címet adta: „Óvakodjatok a kevélységtől!” A bevezetőből kiderült, hogy ez a téma már elég régóta, és elég súlyosan aggasztotta Benson elnököt.¹

Az elmúlt hónapokban én is hasonlólt éreztem. A Szentlélek jelzései arra készítettek, hogy hangom által egy másik tanúbizonyossággént szolgáljak Benson elnök 21 évvel ezelőtti beszédéhez.

Minden halandó közeli, sőt néha túl közeli kapcsolatban áll a kevélység és büszkeség bűnével. Senki sem tudta elkerülni, bár néhányaknak sikerült legyőzniük. Amikor

elmondtam a feleségemnek, hogy miről fogok ma beszélni, ő csak mosolyogva ennyit mondott: „Olyan jó, hogy olyan dolgokról beszélsz, amiről olyan sokat tudsz.”

A kevélység más jelentései

Emlékszem Benson elnök nagy hatású beszédének egyik mellékhatására is. Az egyháztagok között egy ideig szinte tabunak számított azt mondani, hogy „büszkék” a gyermekeikre, az országukra, vagy hogy „büszkén” végezték a munkájukat. A *büszkeség* szót is szinte száműzték a szókincsükből.

A szentírásokban számos példát találhatunk a jó és igazlelkű emberekre, akik örvendeznek az igazlelkűségnek, de ugyanakkor dicsőítik Isten jóságát is. Mennyei Atyánk az Ő Szeretett Fiát is így mutatta be: „...akiben én gyönyörködöm”².

Alma is dicsőítette a gondolatot, hogy talán eszköz lehet Isten kezében.³ Pál apostol is büszke volt az egyház igazlelkű tagjaira.⁴ Ammon, a nagy misszionárius örvendezett mindabban, amiben testvéreivel misszionáriusként része volt.⁵

Úgy hiszem, különbség van aközött, hogy büszkék vagyunk bizonyos

dolgokra és a gőgös büszkeség, vagyis a kevélység között. Én számos dologra büszke vagyok. Büszke vagyok a feleségemre. Büszke vagyok a gyermekeinkre és az unokáinkra.

Büszke vagyok az egyház fiataljaira, és örvendezem jószágukban. Büszke vagyok rátok, drága, fiatal fivéreim. Büszke vagyok, hogy Isten szent papságának viselőjeként vállvetve mellettek állhatok.

A kevélység az önmagasztalás bűne

Mi tehát a különbség az ilyesfajta érzések és a Benson elnök által csak „egyetemes bűnnek”⁶ nevezett büszkeség, azaz kevélység között? Ahogyan azt Benson elnök oly emlékezetesen tanította, a kevélység bűnös dolog, mivel gyűlöletet vagy ellenségeskedést ébreszt, és szembeállít bennünket Istennel és felebarátainkkal. Lényegét tekintve a kevélység a hasonlítgatás bűne, mivel gyakran azzal a gondolatmal kezdődik, hogy „nézd, milyen csodálatos vagyok, és milyen nagyszerű dolgokat tettem!”, és szinte mindig azzal végződik, hogy „éppen ezért jobb vagyok nálad”.

Amikor szívünk tele van kevélységgel, azzal igen súlyos bűnt követünk el, mivel megszegjük a két nagy parancsolatot.⁷ Az Istennek való hódolat és a felebarátunk iránt érzett szeretet helyett felfedjük hódolatunk és imádatuk valódi tárgyát: a tükrünkben látott képet.

A kevélység az önmagasztalás hatalmas bűne. Oly sok ember számára ez egy személyes Rameumptom, egy szent szószék, mely igazol minden irigységet, kapzsiságot és hiúságot.⁸ Bizonyos értelemben a kevélység az eredendő bűn, hiszen a föld megalkotása előtt a kevélység miatt vetették le Lucifert, a hajnal fiát, „aki felhatalmazással bírva ott volt Isten színe előtt”⁹. Ha a kevélység képes megrontani egy

ilyen ígéretes és tehetséges valakit, akkor vajon nem kell-e nekünk is megvizsgáljunk saját lelkünket?

A kevélységnek számos arca van

A kevélység halálos kór, és olyan bűn, mely seregnyi egyéb emberi gyengeséghez nyit kaput. Sőt talán azt is mondhatnánk, hogy alapjában véve minden más bűn a kevélység megnyilvánulása.

A bűnnek számos arca van. Néhányakat arra ösztönöz, hogy önmaguknak tulajdonított értéküknek, eredményeiknek, tehetségeiknek, vagyonuknak vagy rangjuknak örvendezzenek. Ezeket az áldásokat annak bizonyítékaként fogják fel, hogy „kiválasztottak”, „felsőbbrendűek”, vagy másoknál „igazlelkűbbek”. Ez a „hála Istennek, sokkal különlegesebb vagyok nálad” bűne. Alapjaiban ez az arra irányuló vágy, hogy csodáljanak vagy irigyeljenek bennünket. Ez az öndicsőítés bűne.

Másoknál a kevélység irigységbe megy át: keserűen néznek azokra, akik jobb helyzetben vannak, akik tehetségesebbek vagy vagyonosabbak náluk. Arra törekszenek, hogy elhibázzott és érdemtelen kísérletet tegyenek önmaguk felemelésére azáltal, hogy másokat bántanak, lekicsinyelnek vagy lerombolnak. Amikor irigységük tárgyai megbotlanak vagy szenvednek, ők titokban örülnek.

A sportlaboratórium

A kevélység bűnét talán nem is lehetne jobb laboratóriumban megfigyelni, mint a sport világában. Mindig is szerettem sporteseményeket látogatni és azokban részt venni. De be kell vallanom, vannak olyan pillanatok, amikor a sportszerűtlenség igen csak zavarba ejt. Hogy lehet az, hogy az egyébként kedves és könyörületes emberi lények ilyen türelmetlenek és

gyűlölködők az ellenfél csapatával és annak szurkolóival?

Láttam szurkolókat, ahogy ellenfelüket gyalázzák és kígyót-békát kiabálnak rájuk. Hibák után kutatnak, majd felnagyítják azokat. Gyűlöletüket széleskörű általánosításokkal igazolják, majd azt ráhúzzák az ellenféllel kapcsolatban álló minden egyes emberre. Ha balszerencse éri ellenfelüket, ők örvendeznek.

Fivérek, napjainkban sajnos túl gyakran látunk hasonló hozzáállást és viselkedést politikai, etnikai és vallási kérdésekben folytatott nyilvános beszélgetéseknél is.

Drága papságviselő fivéreim, szeretett tanítványtársaim a kegyelmes Krisztusban, nem kellene talán magasabb normákhoz tartani magunkat? Papságviselőkként fel kell ismernünk, hogy Isten összes gyermeke ugyanazt a mezt viseli. A mi csapatunk az emberiség testvérisége. A küzdőtér a halandó éltünk. Az a célunk, hogy megtanuljunk szeretni Istent, és hogy ugyanezt a szeretetet felebarátainkra is kiterjesszük. Azért vagyunk itt, hogy az Ő törvénye szerint éljünk, és megalapítsuk Isten királyságát. Azért vagyunk itt, hogy Mennyei Atyánk összes gyermekét építsük, felemeljük, biztassuk és igazságos bánásmódban részesítsük.

Ne szálljon a fejünkbe

Amikor elhívtak általános felhatalmazottnak, abban az áldásban volt részem, hogy részesülhettem számos rangidős fivérem oktatásában. Egyszer elvihettem kocsival James E. Faust elnököt egy cövekkonferenciára. Az autóban együtt töltött órák alatt Faust elnök kihasználta az időt, hogy néhány fontos alapelvet megtanítson nekem az elhívásommal kapcsolatban. Elmondta azt is, hogy az egyháztagok milyen kedvesek, különösen az

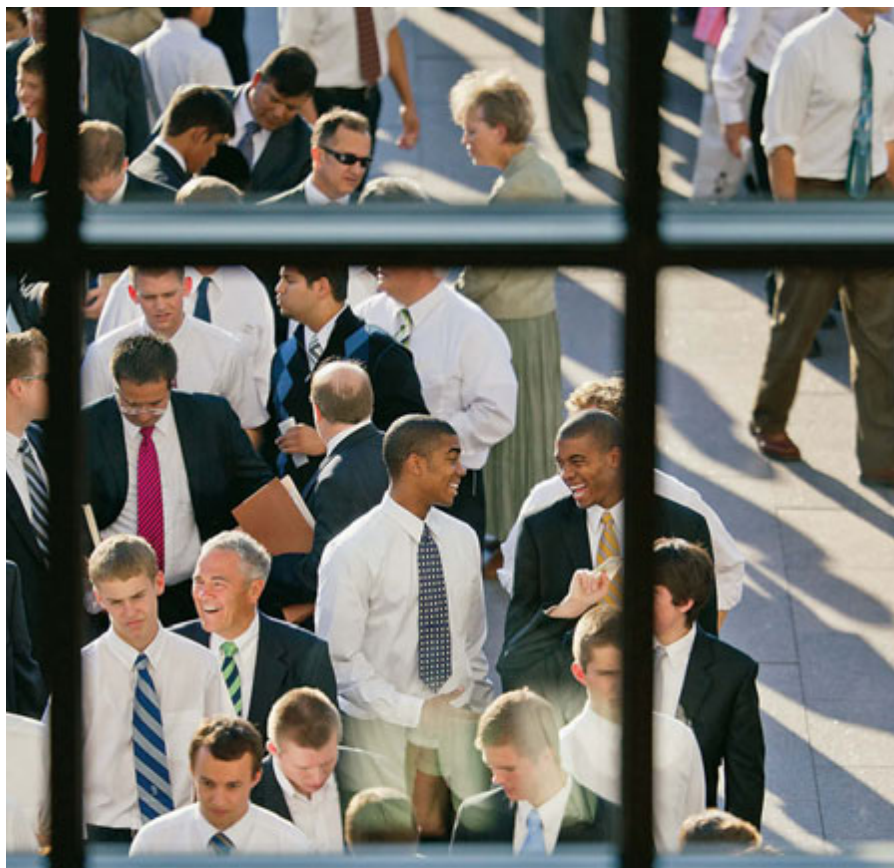
általános felhatalmazottakkal. Ezt mondta: „Nagyon kedvesen fognak bánni veled. Csupa szép dolgokat fognak mondani rólad.” Ezután felnevetett egy kicsit, majd ezt mondta: „Dieter, legyél hálás ezért, de soha ne szálljon a fejedbe!”

Fivérek, ez mindannyiunk számára nagyszerű lecke, mely érvényes minden elhívásra vagy élethelyzetre. Hálásak lehetünk az egészségünkért, gazdagságunkért, vagyontárgyainkért vagy rangunkért, amikor azonban mindez elkezd a fejünkbe szállni – amikor helyzetünk megszállottjaivá válunk; amikor saját fontosságunkra, hatalmunkra vagy hírnevünkre összpontosítunk; amikor a világ által rólunk alkotott képet csodáljuk és elhisszük a rólunk írt újságcikkeket –, akkor kezdődik a baj, ekkor kezd megrontani bennünket a kevélység.

A szentírásokban sok helyen figyelmeztetnek a kevélységre: „Csak háborúság lesz a kevélységből: azoknál pedig, a kik a tanácsot beveszik, bölcsesség van.”¹⁰

Péter apostol így figyelmeztetett: „...Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.”¹¹ Mormon ezt mondta: „...csak a szelíd és alázatos szívű embert fogadja el Isten”¹². Az Úr pedig szándékosan „a világ erőtleneit választotta ki magának..., hogy megszégyenítse az erőseket”¹³. Az Úr azért teszi ezt, hogy megmutassa, az Ő munkáját az Ő keze irányítja, nehogy „a test karjában bízz[unk]”¹⁴.

Jézus Krisztus, a mi Urunk és Szabadítónk szolgálai vagyunk. Nem azért kaptuk a papságot, hogy meghajolva saját dicsőítésünkben sűtkérezzünk. Azért vagyunk itt, hogy ingujjunkt feltűrve munkához lássunk. Nem szokványos feladatot bíztak ránk. Arra hívtak el bennünket, hogy felkészítsük a világot Urunk és Szabadítónk, Jézus

Krisztus eljövetelére. Nem saját megbecsülésünkre, hanem Isten dicsőítésére és magasztalására törekszünk. Tudjuk, hogy az egymagunk által elvégzett munka csekély; mindazonáltal, miközben igazlelkűen gyakoroljuk a papság hatalmát, Isten hatalmas és csodálatos művet tud véghezvinni az erőfeszítéseink által. Mózeshez hasonlóan nekünk is meg kell tanulnunk, hogy egymagában „az ember semmi”¹⁵, de „Istennél minden lehetséges”¹⁶.

Jézus Krisztus a szolgálat tökéletes példája

Ahogy mindenben, ebben is Jézus Krisztus a tökéletes példánk. Míg Lucifer megpróbálta megváltoztatni az Atya szabadulásunkra alkotott tervét, hogy az övé legyen a dicsőség, a Szabadító ezt mondta: „...Atyám, a te akaratod legyen meg, és a dicsőség legyen tiéd mindörökké.”¹⁷ A Szabadító az Ő bámulatos képességei és tettei ellenére mindig szerény és alázatos maradt.

Fivérek, mi az „Isten Fiaának rendje szerinti szent papság”¹⁸ viselői

vagyunk. Ez az a hatalom, melyet Isten azért adott, hogy az ember az Ő nevében cselekedhessen a földön. Hatalmának gyakorlásához arra kell törekednünk, hogy olyanná váljunk, mint a Szabadító. Ez azt jelenti, hogy a Szabadítóhoz hasonlóan mi is minden dologban az Atya akaratát keressük.¹⁹ Azt jelenti, hogy a Szabadítóhoz hasonlóan minden dicsőséget az Atyának adunk,²⁰ és hogy a Szabadítóhoz hasonlóan elveszítjük magunkat mások szolgálatában.

A kevélység olyan kapcsoló, mely kioltja a papsági hatalmat.²¹ Az alázat pedig újra felkapcsolja azt.

Legyünk alázatosak és szeretetteljesek

Hogyan győzzük tehát le a kevélység olyannyira elterjedt és ártalmas bűnét? Hogyan válhatunk még alázatosabbakká?

Amikor a szívünk jószívúséggel van tele, szinte lehetetlen kevélynek lenni. „Senki nem segíthet ebben a munkában, csak akkor, ha alázatos és telve van szeretettel.”²² Akkor kezdjük el megérteni az alázatot, amikor Krisztus

tiszta szeretetének lencséjén keresztül szemléljük a körülöttünk lévő világot.

Néhányan úgy vélik, hogy az alázat egyenlő az önostorozással. Az alázat nem azt jelenti, hogy meggyőzzük magunkat arról, hogy semmit érők és értelmetlenek vagyunk, vagy hogy csak kevés értékkel bírunk. Azt sem jelenti, hogy megtagadjuk vagy visszatartjuk magunktól az Isten által adott tehetségeinket. Nem azért leszünk alázatosak, hogy kevesebbet gondolunk *magunkról*, hanem, hogy kevesebbet gondolunk *magunkra*. Akkor teszünk szert erre, ha Istent és a felebarátainkat szolgálva végezzük a munkánkat.

Az alázat Mennyei Atyánk céljaira összpontosítja és mások felé fordítja a figyelmünket és szeretetünket. A kevélység ennek pont az ellenkezőjét teszi. A kevélység az önzés mélységes kútjából meríti erejét és hatalmát. Abban a pillanatban, amikor felhagyunk saját magunk imádatával, és belefeledkezünk mások szolgálatába, kevélységünk ellankad és haldokolni kezd.

Drága fivéreim, oly sok szükségset szenvedő ember van a világban, akire saját magunk helyett gondolhatnánk. És kérlek benneteket, soha ne feledkezzetek meg a saját családokról és a saját feleségekről. Oly sok módon tudnánk szolgálni. Nincs időnk arra, hogy saját magunkban merüljünk el.

Egyszer volt egy kedvenc tollam, amit még repülőgép-kapitányként használtam. A szár egyszerű elfordításával négy szín közül tudtam választani. A toll soha nem panaszkodott, amikor a kék helyett piros tintával akartam írni. Nem mondta, hogy „nem igazán szeretnék este 10 után, sűrű ködben vagy nagy magasságokban írni”. Mint ahogy azt sem, hogy „csak a fontos dokumentumokhoz használj, és ne a mindennapi íráshoz”. Igen megbízhatóan végzett el minden feladatot, amire csak szükségem volt, függetlenül attól, hogy az mennyire volt fontos vagy lényegtelen. Mindig készen állt a szolgálatra.

Hasonlóképpen vagyunk mi is eszközök Isten kezében. Amikor szívünk a helyén van, nem panaszkodunk amiatt, hogy a ránk bízott feladat nem méltó a képességeinkhez. Amikor csak megkérnek, boldogan szolgálunk. Amikor így teszünk, az Úr a mi értelmünket meghaladó módokon lesz képes használni bennünket az Ő munkájához.

Hadd fejezzem be néhány szóval Ezra Taft Benson elnök 21 évvel ezelőtti sugalmazott beszédéből:

„A kevélység Sion botlást okozó köve.

Meg kell tisztítanunk a belső edényt azért, hogy legyőzzük a kevélységet.²³ [...]

Engednünk kell »a Szent Lélek hívásainak«, le kell vetkőznünk a kevély »természetes embert«, »szentté [kell válnunk] az Úr, Krisztus engesztelése által«, olyanná »mint egy gyermek, [aki] engedékeny, szelíd, alázatos.«²⁴ [...]

Isten népe alázatos lesz. [...] »Áldottak azok, akik alázatosak, anélkül, hogy alázatra kényszerítenék őket.«²⁵ [...]

Válasszuk hát az alázatosságot! Meg tudjuk tenni. Tudom, hogy képesek vagyunk rá.²⁶

Szeretett fivéreim, kövessük Szabadítónk példáját, és ahelyett, hogy az emberek dicséretére és megbecsülésére vágnánk, inkább nyújtsuk ki kezünket és szolgáljunk. Imádkozom, hogy felismerjük és gyökerestől kiirtsuk szívünkéből a kevélységet, helyébe pedig elültessük „a hitet, a szeretetet, a békességes tűrést, [és] a szelídséget”²⁷. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Ezra Taft Benson, „Beware of Pride,” *Ensign*, May 1989, 4.
2. 3 Nefi 11:7.
3. Lásd Alma 29:9.
4. Lásd 2 Thessalonikabeliek 1:4.
5. Lásd Alma 26.
6. Ezra Taft Benson, *Ensign*, May 1989, 6.
7. Lásd Máté 22:36–40.
8. Lásd Alma 31:21.
9. Tan és a szövetségek 76:25.
10. Példabeszédek 13:10.
11. 1 Péter 5:5.
12. Moróni 7:44.
13. 1 Korinthusbeliek 1:27.
14. Tan és a szövetségek 11:19.
15. Mózes 1:10.
16. Máté 19:26.
17. Lásd Mózes 4:1–2.
18. Tan és a szövetségek 107:3.
19. Lásd János 8:28–29.
20. Lásd János 17:4.
21. Lásd Tan és a szövetségek 121:34–37.
22. Tan és a szövetségek 12:8.
23. Lásd Alma 6:2–4; Máté 23:25–26.
24. Móziás 3:19; lásd még Alma 13:28.
25. Alma 32:16.
26. Ezra Taft Benson, *Ensign*, May 1989, 6–7.
27. 1 Timótheus 6:11.